

Tiberiados bendruomenė Maldos bendrystė

Vasaros stovyklų sezonas jau atidarytas

Brangūs draugai, Kristus prisikėlė!

„Ar atvykote dėl liudijimo?“ – išgirdau vos tik įžengęs į ligoninę ir nustebęs ištariau: „Ne, aš atėjau tik pasitikrinti, bet jei reikės kalbėti liudijimą...“ Atsidūriau laukiamajame, kuriame šurmuliavo veikla. Slaugytojos, imančios mano kraują, su humoru sako: „Šiandien, kaip mums sekasi“. Žiūriu į veidus, kurie paprastai būna rimti ir susirūpinę – daugelį ligonių lydi artimas žmogus, kuris juos globoja, teikia meilės gestą. Sunkiai gydomas pacientas prašo manęs pasimelsti.

Tą rytą stebėjau daug žmogiškumo, panašaus į Gerojo Samariečio, kuris ant arklio paima sužeistą žmogų. Kitaip tariant, popiežius Pranciškus kalba apie tokį gerumą – sakyti padrašinančius žodžius, kurie guodžia, stiprina ir skatina. Šis gerumas gali

padaryti stebuklus. Atostogų metu mes turime kitokią santykį su laiku – vėl išivyrauja dovanojimas. Popiežius kviečia mus įžengti į susitikimo kultūrą, t. y. ieškoti bendravimo taškų, tiesti tiltus, numatyti tai, kas apima visus, kas visus žavi ir suvienija. Vadinasi, stenkimės pripažinti kitų teisę būti savimi.

Šių metų liepą būtent jaunimas įveiks daugybę kilometrų, kad pasiektų Pasaulio jaunimo dienas Lisabonoje, kurių tema – Apsilankymas: „Marija susiruošusi skubiai iškeliavo“. Juos lydės broliai ir seserys iš Belgijos ir Lietuvos, o kiti pasitiks vaikus, paauglius bei šeimas. Dėkojame už jūsų maldas už visas šios vasaros misijų veiklas. Taip pat dėkojame už jūsų geranorišką paramą tenkinant formacijos, kasdienio gyvenimo, statybų ir misijų poreikius. Liepos 2 d. Namiūro vyskupas palaimins seserų koplėčią – ilgo projekto kulminaciją. Tegul šis palaiminimas atitenka kiekvienai jūsų šeimai ir bendruomenei.

Brolis Pranciškus

Pavasariinių Baltriškių peržvalga

Rengdamas straipsnius šiai Maldos bendrystei esu priblokštas to, kad Baltriškės yra visiems žmonėms (kad ir kokia būtų jų padėtis) ir visam žmogui gydymo vieta. Koks džiaugsmas, kad tiek daug žmonių, atvykę pas mus, atgauna fizinės, psichologinės ir dvasinės jėgas. Mes taip dažnai tampame mažų prisikėlimų liudininkais. Per mūsų rankas Viešpats paslapčia atlieka savo ugdymo ir gydymo darbą, bet neabejotinai dar labiau, kai Jo tarnai miega. Taip, Viešpats yra didis. Tačiau dar didesnio dėkingumo mane pripildo visa tai, ką mes patys slapčia gauname iš savo svečių. Tiek daug sužeistų žmonių, kovojančių su didžiuliais sunkumais, savaitė po savaitės moko mus nuolankumo, ištikimybės ir dvasinės bei moralinės kovos meno. Patys to nežinodami, jie tampa nuostabiausiais gy-

dytojais, panašiais į šventąjį Petrą, kurio net šešėlis gydydavo tuos, kuriuos paliesdavo. Neseniai vienas garbaus amžiaus dvasininkas man pasakė: „Tau svarbu turėti draugiškas šeimas, kuriose esi priimamas kaip brolis, paguodžiamas, pamokytas, bet nesijausdamas esąs tas, kuris pamokslauja“. Daugeliui broliai yra vilties ir Dievo Karalystės ženklas; vis dėlto Tiberiados bendruomenė nėra pilnatviška: kaip asmenys ir bendruomenė, broliai gyvena ir žydi tik per bendrystę su kitais, kurios kūrėjai ir globėjai esate jūs visi.

Per Sekmines kartu su Lietuvos visuomene mus sukrėtė netinkamo elgesio byla, taip liūdnai sutepusi Bažnyčios veidą. Tai neabejotinai menkina mūsų liudijimą, bet taip pat slapta žeidžia mūsų pašaukimą, net pačią mūsų esaties prasmę. Kaip mes nuleisime rankų po tos traumos? Ką puoselėti brolių ir misijos atžvilgiu? Prieš vasaros stovyklas pasirašysime daugybę sąžiningumo deklaracijų ir gero elgesio pažadų. Žinoma, to reikia, bet ar gali pakakti? Neabejotinai turime dirbti ir gilesniu lygmeniu. Šį pavasarį galvojome apie išiklausymo misiją, kuri Baltriškėse tokia gausi. Kaip galime į ją atsiliepti bendruomenėje? Kaip galime palaikyti vieni kitus šioje daug pastangų reikalaujančioje tarnystėje? Tai buvo labai graži akimirka, kai kartu ieškojome tinkamo požiūrio, kaip atsiliepti į Bažnyčios ir kenčiančių bei ieškančių žmonių kvietimus. Taip pamatėme, kad mūsų brolystė, kad ir kokia sužeista ir skaudi ji bebūtų, palaiko ir gydo mus kelyje, kuriuo eina-

me atiduodami save Viešpačiui ir žmonijai. Maža to, kartu praleistas geras laikas, puikus stalas, dalijimasis kukliomis kasdienio gyvenimo tarnystėmis, pasitikėjimo ir kalbėjimo, laisvės atmosfera, dėmesys vienas ki-

tam – visa tai būtina mūsų kūnams, sieloms ir dvasioms. Žinoma, to nepakanka ir visada turi lydėti asmeninės pastangos atsiversti. Kaip ir kiekvienam, mums reikia laiko asmeniniam ugdymui ir kartu bendruomenei, žodžiu, gyvenimo higienai. Štai kodėl negalime be saiko atsiliiepti į kiekvieną kvietimą, į kiekvieną prašymą atlikti misiją, kad ir kokie gražūs ir dosnūs jie būtų. Pats Viešpats yra Pjūties Šeimininkas. Viskas Jo rankose.

Galiausiai dar viena sritis, kurioje pasiekėme savo ribas, buvo šio pavasario remonto darbai. Kadangi nesame nei verslininkai, nei rangovai, mums prireikė pagalbos. Ir štai dabar, dešimčių jūsų dėka, mūsų bažnyčia visiškai perdažyta, šventorius beveik visiškai sutvarkytas, sodas atsodintas ir aptvertas, o mūsų svajonių žoliapjovė jau sparčiai dirba. Kalbant apie medinio kluono statybą, ji užtrunka ilgai, nes apima ilgą ir sudėtingą žemėtvarkos projektą. Taigi tikėtina, kad leidimą statybai gausime tik rudenį, o tai leistų bent jau pamatus pakloti šiemet. Kalbant apie brolių namus, žengiame labai mažus žingsnelius į priekį, bet niekada nesiruošiamo grįžti atgal. Dėkoju, kad esate tokie, kokie esate, leisdami mums būti tokiems, kokie esame ar turim būti. Vienu žodžiu, ačiū, kad esate.

Brolis Ivanas

Tėvų su sūnumis stovykla

Pavasariį Baltriškėse vyko savaitgalis tėvams ir sūnums nuo 14 iki 25 metų, kurį organizavo „Kingsmen“ (žr. <https://kingsmen.international>) – vyrų judėjimas, siekiantis išeiti iš vyraujančio pasyvumo, iš savo komforto zonos ar pakilti nuo sofos, kaip ir visiems siūlo popiežius Pranciškus. Tai fizinė, intelektualinė ir dvasinė brolystės ir tarnystės patirtis. Džiaugiausi matydamas, kaip puikiai vyrai gamino maistą ir plovė indus! Mano tėvo ten nebuvo, bet su br. Vidu buvome kartu, su tėvų ir sūnų duetais.

Pirmąjį vakarą vedėjas pasiūlė kiekvienam tėvui ir sūnui pasakyti, kaip jie didžiuojasi vienas kitu. Buvo jaudinantis jausmas stebėti šiuos artimus meilės prisipažinimus, kuriuos įgalino konfidencialumo atmosfera. Didžiąją dvasinės dinamikos (dvasinės programos?) dalį sudarė klausimai apie tėvo ir sūnaus santykius, tiek dėl teigiamų, tiek dėl neigiamų patyrimų (žaisdų). Prieš pasidalijimus dviese buvo skirta laiko asmeniniam apmąstymams. Pasidalinimui padėjo išsikalbėti ir užmegzti ryšį tarp tėvo ir sūnaus.

Šeštadienį ėjome į žygį, kurio metu buvo du iššūkiai. Pirmasis – maža valtimi perplaukti ežero susiaurėjimą. Visi po vieną perplaukė – net ir mūsų šuo Mozė, kuris įveikė

vandens baimę savo „išmintingojo tėvo“ dėka (atspėkite, apie ką galvoju). Antrasis iššūkis buvo įveikti pelkę. Sūnūs buvo lyderiai ir bandė nutiesti perėją naudodami negyvą medieną. Tačiau tėvams patarus, šio projekto buvo atsisakyta, kad būtų galima apeiti kliūtį. Taip mokomasi, kad kartais savo tikslų pasiekiamo aplinkkeliais arba palaipsniui, nepavykus iš pirmo karto...

Šeštadienio vakarą tėčiai ir sūnūs paeiliui nešė didelį kryžių – tai buvo proga išreikšti abipusį atleidimą. Viduje meldžiausi gailėstingumo vainikėlį už visus šiuos duetus, žinodamas, kad atleidimas įmanomas tik su dievišką, Šventosios Dvasios malone, kurią Jėzus norėjo mums suteikti iš kryžiaus viršaus, kad išgydytų mūsų žaizdas. Dėkoju Tau, Jėzau, mūsų Karaliau, už tai, kad leidai man matyti Tavo malonę, veikiančią šiuose tėvuose ir sūnuose, už tai, kad priartina tėvų širdis prie sūnų ir sūnų širdis prie tėvų (Mal 3, 24).

Brolis Gonzagas

Vyrai plaukia į Kauną

Gegužės 5 d. vakarą, 30 vyrų leidosi į nuotykių Nerimi baidarėmis plaukti iš Vilniaus į Kauną. Be palapinių, be nakvynės, prieš akis mūsų laukė 170 km ir planas plaukti iki tol, kol pasieksime Kauną. Žinojau, kad bus sunku, bet negalvojau, kad taip sunku. Pradėjome Valakampių pirmajame paplūdimyje, besileidžiant saulei, vadinamą auksinę valandą. Grožėjomės Vilniumi neįprastu kampu, nuo upės, ir tikriausiai ne aš vienas pradėjau suprasti, kam aš pasiryžau. Prasidedant nakčiai darėsi vis šalčiau, bet mus lydėjo ir kelią švietė pilnatis mėnulis bei visiškai giedras dangus, dar mistiškesnį vaizdą sukūrė rūkas virš vandens ir krantuose apšalusi žolė – fantastika.

Nuplaukus 34 km, apie vidurnaktį, upė turėjo mums staigmeną. Kaip vieni vyrai sakė – arba traukinys važiuoja, arba upė šniokščia. Akmenų viršūnės virš vandens, didelė srovė ir netgi bangavimas. Viena baidarė apsvirtė, kitiems vandens pritiško tiek, kad buvo iki pusės šlapi, treči irgi sušlapo begelbėdami kitus. Buvo gaila, kad jiems teko baigti kelionę, bet ir džiugu girdėti, kaip vyko gelbėjimo operacija, kokie išpūdžiai, kaip dalinosi arbata – tikra bendrystė.

Ši naktis buvo šalčiausia gegužės šeštosios naktis Lietuvos istorijoje ir tą tikrai jautėme. Baidarė, pasidengusi ledu, lyg būtų glazūruota, šalantys rūbai, ir, be abejo, pats kūnas. Gailėdavaisi palikęs irklą pasiilsėti, nes vėl jį paėmus metalas būdavo išalęs ir telikdavo laukti, kol rankų šiluma jį sušildys. Vienos baidarės vyrų pirštinės buvo sušlapusios, tad naudojo atsargines kojines kaip pirštines – tampa išradingas, kai spaudžia šaltis ir beveik nieko neturi su savimi. Ryto aušra džiugino, nes visi laukė, kol išlįs saulė ir baigsis šis šaltis. Deja, bet dar trys baidarės baigė kelionę pusiaukelėje, kas sušalo, kam neatlaikė kūnas ir nebegalėjo tęsti kelionės.

Dienos pradžia ir šiluma davė naujų jėgų ir pakylėjo nuotaiką, bet, žino-

ma, tai nesitęsė visą likusį kelią. Kaip vienas iš vyrų sakė: „Tada prasidėjo tikrasis plaukimas“ – nemiegota naktis, jos šaltis ir dešimtys nuirkluotų kilometrų darė savo, akys merkėsi, kūnas irgi pavargo, prasidėjo ne tik fizinė, bet ir psichologinė kova. Bet vienu metu įvyko lūžis, gal smegenys pasidavė, nes suprato, kad kitaip nebus ir tu nepasiduodi. Tada nebejautei skausmo, mieguistumo, atrodo, įsijungė automatika ir tiesiog irklavai, kalbėjai si arba tylėjai, džiugino ir vis tirpstantys kilometrai.

Nežinau, kada taip džiaugiausi atvykęs į Kauną, žinoma, ne dėl paties Kauno, bet kad įveikėm, nepasidavėm ir nebereikės daugiau plaukti. Išsilaipinę krante sutikom du profesionalius baidarininkus, besiruošiančius išplaukti. Pasisveikinom ir jie paklausė, ar mes atplaukėm nuo hidroelektrinės? Atsakius, kad iš Vilniaus, žvilgsnis buvo nukreiptas į mūsų turistinę Vista baidarę – neslėpė nuostabos, kad su šita. Pasakėm, per kiek laiko atplaukėm, ir sulaukėm įvertinimo bei pripažinimo, kurio kiekvienas iš mūsų taip norim. Tikrai buvo gera girdėti: „Jūs kieti vyrai, pavarėt“.

Malda ir vienas kito palaikymas tikrai padėjo plaukti tolyn ir nepasiduoti – taip, kaip ir gyvenime. Tam, manau, ir reikia tokių iššūkių – užsiauginti ištvermę ir kantrybę, pasitikėjimą saviimi, Dievu. Kaip ir šiuo atveju, kad po tokios nakties – tamsos – visgi išauš diena ir baigsis šaltis, o visas šis plaukimas – ne begalinis ir šis sunkus laikas praeis.

Iš 15 baidarių finišavo 8. Džiaugsmas, kad visi sveiki ir gyvi ir nors buvo tikrai sunku, bet įmanoma. Didžiulis džiaugsmas buvo apkabinti kiekvieną finišavusį ir matyti džiaugsmą pavargusiame, saulės nukaitintame veide. Didelis džiaugsmas ir girdėti tuos, kurie nefinišavo, kad nors ir neužbaigė plaukimo, bet turėjo puikų nuotykių, patirtį ir sudalyvavo. Ačiū!

Erikas

Paslėptas brolystės veidas

Lietuvoje nebuvau buvęs aštuonerius metus ir jau kelis mėnesius broliai ragino mane juos aplankyti. Taigi atsiradau pas juos, kad broliškai praleistume laiką, pailsėčiau ir pasižmonėčiau. Deja, mano atvykimo vakarą į mūsų automobilį atsitrenkė panikos apimtas šernas. Tai buvo gera pradžia. Bet nesvarbu, broliai mane taip šiltai sutiko – koks džiaugsmas buvo vėl susitikti. Baltriškėse poilsį ir skaitymą derinau su malda ir darbu sode. Mat broliui Gonzagui reikėjo pagalbos. Per Sekmines broliai priėmė šeimas – ir vėl bendradarbiaudami su broliu Gonzagu liudijome apie ištikimybę Šventajai Dvasiai mažuose dalykuose. Kitą savaitę bendruomenė aplankė gražią Rokiškio bažnyčią, gamtos parką ir Biržų dvarą. Koks gražus buvo kraštovaizdis pačiame pavasario įkarštyje! Galiausiai, grįžimo į Belgiją išvakarėse brolis Mišelis palydėjo mane į Panevėžį, į vyskupo vadovautas mišias jo penkiasdešimtojo gimtadienio proga. Po pietų vyko į Kauną, kur aplankėme jaunimo maldos grupę, o paskui nuostabų miesto centrą. Ačiū Tau, Viešpatie, ir ačiū Jums, broliai, už šį laiką su Jumis.

Brolis Lukas

Gydanti bendrystė „Bendrakeleivių“ patirtyse Baltriškėse

Atleisk, nemokėjau sustoti,
Atleisk, tau neleidau miegoti,
Atleisk, išėjau tau nespėjus
Ir verkiau per naktis tau išėjus.

Nors duota taika mums į delnus,
Mes kėlėme karą bė baimės
Ir tik kai tie mūsų pasibaigė,
Supratom, kad kraujas prasiveržė.

Atleisk, nemokėjau atleisti,
Atleisk, nemokėjau suprasti,
Atleisk, kaip žvėrelis sprukau
Ir šauti dar kart tau neleidau.

Na štai, nelaimėjome karo,
Nes pergalės būt čia negali,
Pralaimėjom abu ir be galo
Mylėti sunku, meile mano.

Grażina

Ši eilėraštis „Bendrakeleivių“ susitelkimo ir atgaivos savaitgalio metu Baltriškėse parašė skyrybas patyrusių žmonių grupės dalyvė. Mat vienas iš svarbiausių ir nuolat aktualių temų bendrakeleiviams yra atleidimas. Ši savaitgalį buvo daug apie tai kalbėta. Brolis Ivanas mokymą pradėjo žodžiais: „Bendrakeleiviai man buvo atleidimo mokytojai“ ir pridėjo: „Atleidimas yra kaip horizontas, nežinia ar šiame gyvenime mes pasieksime atleidimą, bet galime prie jo priartėti“.

Šeimos ir asmens saviugdos centras „Bendrakeleiviai“ teikia pagalbą skyrybų skausmą išgyvenantiems žmonėms, o išėjimo iš skyrybų krizės programa užbaigiama susitelkimo savaitgaliu pas Tiberiados bendruomenės brolius Baltriškėse. Ten „Bendrakeleiviai“ važiuoja dukart per metus ir yra be galo dėkingi už drąsą ir

ištikimybę broliams, kurie beveik prieš dvidešimt metų priėmė, išpareigojo jais rūpintis bei globoti, o juk tada bažnyčios požiūris į išsiskyrusius buvo, švelniai tariant, rezervuotas. Šie savaitgaliai Baltriškėse skyrybų sužeistiems žmonėms yra labai svarbi gijimo dinamikos dalis. Priimančio santykio, atjautos, bendrystės, artumo patirties skyrybas išgyvenantiems žmonėms ypatingai trūksta, o čia tai galima atrasti kartu gaminant maistą, meldžiantis pagal brolių dienotvarkę, drauge su jais dirbant ūkio darbus, klausant jų mokymų, turint galimybę susitikti asmeniui pokalbiui su vienu iš brolių ar išpažinties metu. Prie to prisideda ir nuostabi gamta: aplink erdvūs laukai, pasivaikščioti kviečia miškas, vasarą gaivina ežeras... Pokalbių su broliais, maldos ir bendrystės sujaudinti žmonės atgauna viltį, pamato, kad įmanoma atsitiesti, išgyti, gyventi pilnatviškai nepaisant skaudžios šeimos iširimo patirties, palietus širdį įvyksta ne vienas atsivertimas.

Tą liudija viena iš dalyvių, Raimonda: „Patyrus skyrybų skausmą, apraminti jį ir vėl džiaugtis gyvenimu man padėjo Bendrakeiviai. Pratesti darbą su savimi atvykau į vienuolyną Baltriškėse. Po gyvenimo santuokoje su smurtu, vienvėje, čia atradau dvasios ramybės ir tikėjimo oazę. Vienuolių veidai, trykštanti šiluma, supratingumas, atjauta mane nunešė į siekiamybę dvasiškai, religiškai tobulėti. O po išpažinties pajutau Dievo šilumą ir meilę savo širdyje, Dievo palaimą ir ramybę. Aš ėmiau atsitiesti po 38 metų toksiškų santykių santuokoje, gavau dovaną – tikėjimą, Dievo malonę ir meilę sau.“ Žmonės, paliesti Baltriškių patirties, sugrįžta: „Baltriškės kaskart būna vis kitokios“ – sako Mariana. „Atsivežu kažkokią mintį ir jausmą. Ši kartą atsivežiau laisvės pojūtį: esu laisva kurti savo gyvenimą, nesvarbu kas buvo praeityje. O mintis, kuri liko širdyje – pyktis yra laikinas, o meilė amžina. Svarbu išgyventi pyktį, neslopinti jo, tam, kad būčiau ir vėl laisva mylėti.“ Kokios svarbios šių savaitgalių patirtys žmonių gyvenime liudija ir Jurgos veiksmas – atsitraukus skausmui dėl iširusios santuokos, iš savo sutuoktavių žiedo ji sukūrė votą, kaip dėkingumo ženklą Dievui ir broliams, kuris rado vietą prie Švč. Mergelės Marijos altoriaus Šv. Kazimiero bažnyčioje Baltriškėse. Buvimas su gyvenimo kelionės bendrakeiviais pas Tiberiados brolius yra palaimingas, gydantis ir įkvepiantis laikas. Išvažiuojant Aušra pasakė: „Baltriškės – tai susitikimo su Dievu vieta“.

Daiva Beliūnienė
ŠASC „Bendrakeiviai“ sielovadininkė

KALENDORIUS

Liepa

03-09 d. Pjūties vaikų stovykla
03-09 d. Paauglių baidarių žygis
11-18 d. Skautų iš Belgijos stovykla
23-07 d. Broliai Jonas ir Vytautas Pasaulio jaunimo dienos
Portugalijoje

Rugpjūtis

01-06 d. Vasaros jaunimo stovykla
16-20 d. Šeimų stovykla
29-02 d. Bendruomenės susirinkimas Belgijoje

Rugsėjis

01-29 d. *Nazareto mėnuo (nėra priėmimo)*
04-10 d. Bendruomenės rekolekcijos
26 d. Šv. Jono Krikštytojo metų pradžia
29-01 d. Šv. Pranciškaus jaunimo savaitgalis

MALDOS INTENCIJOS

1. Viešpatie Jėzau, meldžiame Tave už taiką ir laisvę, kad ir kur pasaulyje yra pažeidžiamos. Meldžiamės už laimingą metų laikų kaitą ir žemės vaisius. Pasigailėk tų, kurie tapo žmonių smurto ir ekologinių nelaimių aukomis.
2. Pjūties Šeimininke, meldžiamės už pašaukimus Tavo Bažnyčioje. Stiprink šeimas, pašvęstuosius bei kunigus ištikimybėje Tavo žodžiui ir pažadams. Pavedame Tau ir dėkojame už br. Vytautą, besiruošiantį duoti amžinuosius įžadus.
3. Gerasis Ganytojai, patikime Tau visas stovyklas, kurias broliai organizuos šią vasarą. Suteik kiekvienam dalyviui galimybę susitikti su Tavimi, maitinti savo tikėjimą ir visą gyvenimą. Apsaugok mus nuo visų pavojų ir nelaimingų atsitikimų.
4. Tėve, meldžiamės už Lauryną ir Vidmantą, baigiančius Jono Krikštytojo metus. Vadovauk jiems gyvenimo kelyje, ieškant darbo, vietos ir misijos Tavo Bažnyčioje. Laimink ir Eugenijų, kuris praleido beveik metus Baltriškėse.
5. Gyvybės Viešpatie, meldžiame Tave už visus ligonius ir gyvenimo sužeistuosius, kurie pasikliauja bendruomenės maldomis: į Tavo rankas atiduodame Adelės, Kęstučio ir Giedriaus bei visų kitų, kuriuos Tu pažįsti vardu, sveikatą.

